

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστώμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το καλύτερον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθείς παρασχόν εις την χώραν ημών υπηρέσιαν και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ανάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τους παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Εσωτερικού δραχ. 7.— Εξωτερικού φρ. χρ. 8
Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην εκάστου μηνός και είνε προκληρωτάαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΑΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Εν Ελλάδι λεπ. 15.— Εν τῷ Εξωτ. φρ. χρ. 0.15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ εν Αθήναις
Οδός Πατησίων, αριθ. 11 Β, παρά τα Χρυσεΐα

Περίοδος Β'—τόμ. 40*

Εν Αθήναις, 12 Ιουλίου 1903

Ετος 25*—Αριθ. 28

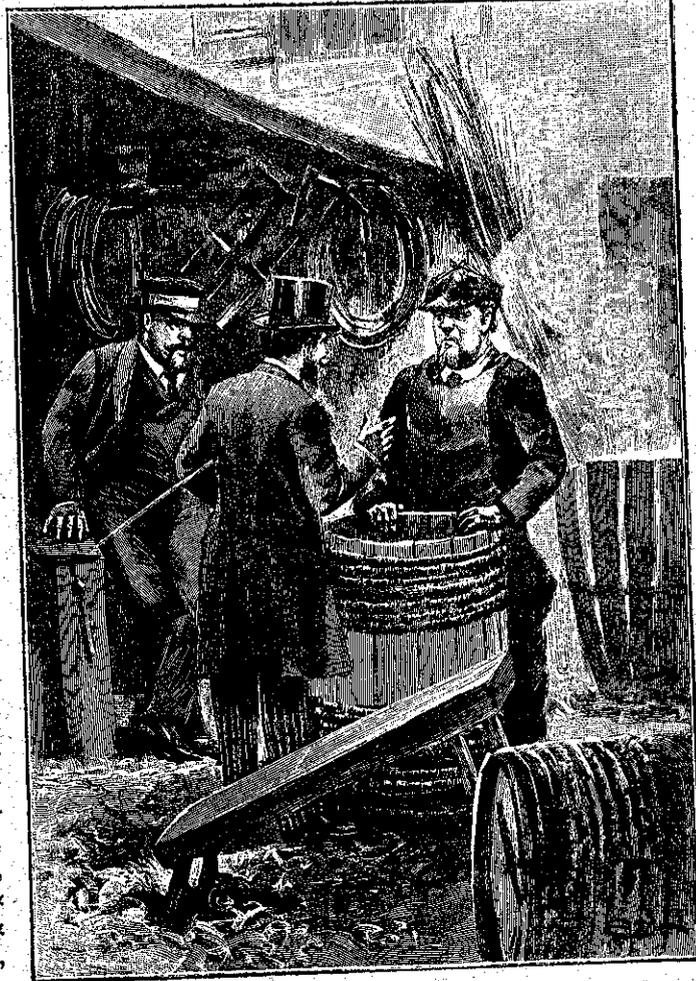
ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΚΑΒΙΔΟΥΛΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'. (Συνέχεια.)
— "Οχι, και έχω μάλιστα λόγους να πιστεύω ότι δεν θά με πιάσει ποτέ.
— Αυτό έχει πολύ να κάμη εις το ζήτημα της έλλογής του ιατρού...
— "Εχετε πληρέστατα δικαίον, πλοίαρχέ μου.
— Και τώρα, δεν πρέπει να σας το κρύψω, είνε πολύ κοπιαστικά, είνε επικίνδυνα, τα φαλαινοθηρικά ταξείδια μας... Η κακοπερασία, πολλές φορές αι στερήσεις, δεν μάς άπολείπουν, και οι πρωτόπειροι θαλασσινοί βλέπουν και παθαίνουν ως που να συνειθίσουν.
— Το γνωρίζω, πλοίαρχέ μου, αλλά όλα αυτά δεν με φοβίζουν καθόλου.
— Και όχι μόνον επικίνδυνα είνε τα ταξείδια μας, γιατρέ μου, αλλά και διαρκούν πολύ... Ανευλόγως των περιστάσεων, εννοείται... Ποιός ξέρει αν ο «Άγιος Ενώχ» δεν κάμη δύο και τρία χρόνια να επιστρέψη...
— Δε επιστρέψη όποτε θελή, πλοίαρχέ μου... το ζήτημα είνε να φέρη όπισω όλους όσους παίρνει μαζί του.
Ο κ. Μπουρκάρ δεν ήμπορούσε παρα να μείνη πολύ ευχαριστημένος από τας ιδέας τῷ ιατρού Φιλιάλ και από τον τρόπον με τον οποίον τας έλεγεν ούτος.
"Αν τα συστατικά που είχαν, ήθελαν επιτρέψη να υπογράψη συμβόλαιον μαζί του, θά έκαλοπερνούσαν εις το ταξίδι και οι δύο των.
— Κύριε, έπενεν ο πλοίαρχος, θά έχω, ως πιστεύω, λόγους να μακαρίζω τον εαυτόν μου διότι σας εγγνώρισα, και, από αύριον, άμα λάθω τας δεούσας πληροφορίας, έλπίζω ότι το όνομά σας θά

έγγραφη εις το ήμερολόγιον του πλοίου.
— Αύριον λοιπόν, με το καλό, πλοίαρχέ μου, αφήνησεν ο ιατρός, και όσον διη την αναχώρησιν...
— "Ισως αναχωρήσωμεν αύριον κιόλας, με την βραδυήν παλίρροισιν, αν κατορθώσω νάντικαταστήσω τον βρελα μου όπως άντικατέστησα τον ιατρού μου...
— Α! δεν έχετε συμπληρώση ακόμη το πληρωμά σας, πλοίαρχέ μου;
— "Οχι, δυστυχώς, κύριε Φιλιάλ, και ξέρετε, είνε αδύνατον να ξενικίσω με τον

καίμενο τον μάστορο-Μπουρκάρ...
— Μήπως είνε άρρωστος;
— Ναι, αν είνε άρρώστειν οι ρευματισμοί που του κρατούν παράλυτα και χέρια και πόδια... και όμως, σάς βεβαιώ, δεν τους άρπαζε ταξιδιεύων με τον «Άγιον Ενώχ»...
— Να σας πώ, πλοίαρχέ μου, είνεν ο νέος ιατρός, μου φαίνεται ότι είμπορώ να σας υποδείξω ένα βαρελά...
— Έσεεις;
Και ο πλοίαρχος Μπουρκάρ ήταν έτοιμος κατά την συνήθειάν του να αρχίσει πρόωρα ευχαριστήρια προς τον ιατρού αυτόν που έπαιξε πρόσωπον थीείας Προνοίας. Έφαντάσθη ότι ήκουε κιόλας τα κτυπήματα της ματσόλας επάνω εις τες δούγες των βαρελιών που είχαν εις το κύτος του πλοίου του. Αλλά ή χαρά του δεν διήρκεσε πολύ, και έσεισε θλιβερά την κεφαλήν, όταν ο κ. Φιλιάλ επρόσθεσε:
— Δεν εσκέφθητε λοιπόν να πάρετε τον μάστορο-Καβιδουλίνο;
— Τον Ζαχαριάν Καβιδουλίνο... που είνε εις την έδον των Μύλων;
— "Ολον και όλον!... Μπορεί να υπάρχη άλλος Καβιδουλίνο εις την Χάβρη ή και άλλου άκομα;
— Τον Ζαχαριάν Καβιδουλίνο!... επανελάμβανεν ο πλοίαρχος Μπουρκάρ.
— Αύτόν, βέβαια...
— Και πώς τον γνωρίζετε σεις;
— Διότι τον έθεράπευσαν...
— Λοιπόν... κι αυτός άρρωστος;

«Σάλλα την άγκουρα! επρόσθεσεν ο ιατρός.» (Σελ. 218, στήλ. γ')

μοσιεύονται νέαι προτάσεις περί ανταλλαγής Μικρών Μυστικών, αν δεν ανταποδώσουν πρώτα δια του Γραφείου μας τας δρειλόμενα

*Από ένα γλυκό φίλδι στέλλει ή Διεύθυνσις προς τους φίλους της: Άρσασειάδα Λαρίσης (λοιπόν σε συγχάρω! αι παραγγελίαι σου έξετελέσθησαν) Νεράϊδαν των Σπετοδών (αι προτάσεις σου εις το προσεχές) Μαρίαν Χριστόφ, Άδελφούδε Α. Θεριανού Λορδον Κίτσονερ (σ' έντγραφα εις την Β' Σειράν των «Διηγημάτων» Ξενοπούλου) Αρσοούλαν του Τυμφορησοῦ (ευχαριστώ πολύ δια τας ένεργείας, και εύχομαι επιτυχίαν) Σβόλωνα Γ. Ξερακην (με πολλήν μου χαράν θά σε γνωρίσω και προσωπικώς) Δ. Γ. Δαϊσπύρον (Δελτίον σου έστειλα) Λαίμαργο Πορτίκι ([Ε] δια το γαρτισμένον Όνειρον, το έμμετρον) Άδραν της Κερκύρας (εύτυχως έλαβα το δεύτερον δελτάριόν σου πριν τυπωθῆ ή Άγγελία, και ούτως ήμπόρεσα να την μεταβάλλω ή Κικη θά δεχθῆ με χαράν και μ' εύχνομοσύνην. δ.τι γραμματόσημα της στείλλης) Άρθ. Κοκκώνην (δεν είνε άσχημη ή ιδέα σου, αλλά βλέπεις ότι έχω τόσους Διαγωνισμούς, που δεν ήθερα πλέον ποῖον να πρωτακίμω) Κωνστ. Τρεπεκλή Κατασθλήν (βραβεῖον έστειλα) Αλέξανδρον Χαρίτον (έστειλα έν νέου) Άγγελιαφόρον Έρμη (σε συγχάρω δ' αὐτό άριστα. Άσκήσεις προς δημοσίευσιν δεν είνε δεκαί άδύμη μη λησμονής να σημειώης; και το ψευδώνυμόν σου πάντοτε, πλησίον του όνόματός σου, όταν μου γράφης) Φιλ. Α. Φιλίππου (το «Magazin d'Education» του εκδότου Hetzel, — rue Jacob, 18, Paris, — σποιχίζει 17 χρ. φρ. το έτος: άλλο δια την ηλικίαν σου δεν γνωρίζω γαλλιστί) Όλύμπιον Άγωνα, Βράχον του Φαλήρου (εύγε! εύχαριστώ και δια την ώρασιότην κάρταν) Ένδοξον Μεσολόγγιον (έστειλα είπα εις τον Άνανίαν βσα γράφεις, και σου άπαντιά ότι δι' αυτό κ' εκείνος διέκοψε τ' Αλογοπαίγνια) Φιλόδοξον Μακεδόνα, Αιγυπτιακήν Μούμιαν (σου έστειλα τον Τιμοκατάλογον κ' επωφέλησόν της εύκαιρίας. τώρα που είσαι έδω, να πλουτίσης την Βιβλιοθήκην σου ευχαριστως να έλθης εις το Γραφείον όποτε θέλγης) Σπίννον (έγινε καλά ή αγαπητή άδελφή σου;) Μεγαλοταρεπή Φύσιν (σε άντασπαζόντοι: δλοι' ει' δσα ευγενή γράφεις, σε παραπέμπο εις την σημερινήν επιστολήν του κ. Φαίδωνος) Τόλλον Όσιλλιον (το έστειλα έν νέου) Κωδιν και Βιολέτταν του Χελμοῦ (έστειλα κ' εύχαριστώ πολύ: χαιρώ που επέτυχες τόσον εις τας εξετάσεις του σχολείου σας το «Τέχνασμα του Παναγή») Νηρηίδα των Λαδών (έστειλα) Άδραν του Πηλίου (με μεγάλην μου χαράν είδα τον καλόν σου μπικρά εις το Γραφείον μου) Κλειδα του Πόντου, Άθαν. Θ. Λεονάρδον (μόλις εκδοθῶν θά σου στείλω και τας «Διηγήματα» άπου ενεγράψης έν των πρώτων) Αικατερίνην Αλμείδα, Ναυτίπουλο του Αργαίου, Σχολήν Αλάτσαμ (και μετά τας έξετάσεις, να μου γράψετε) Γάτον της Άνατολής (καλλιτεχνικωτάτη ή κάρτα σου! σου έστειλα Μ. Μυστικά, διότι το Δελτίδιόν εκείνο ήγ γέλοθ' αλλά δεν έξεδόθη ποτέ) Αετόν της Έρήμου (ό οποίος εξεσπάθησε και είνε εις τα πρόθυρα και άλλου ξεσπασίματος: τον ευχαριστώ πολύ) Υψηπέτην Αετόν, Αττικην Μοραινην (άπου επιδύμησ' τόσον να ζήσης εις τες Αθήνας, σου εύχομαι να πραγματοποιηθῆ εις το μέλλον ή επιθυμία σου: δια την φρίσπαρίαν σου δεν άμφιβάλλω καθόλου και ήθερώ ότι δσα χρόνια και αν ζήσης εις το έξωτερικόν, πάντα θά είσαι γνησία έλληνίς) Μικράν Τρελλούλαν, (έγινε καλά ή αγαπητή Τζιριτζάντζουλα, λοιπόν, τί βαθύδν επήρες;) Αρίωνα Μηθυραϊόν, κτλ. κτλ.
Είς δσας επιστολάς έλαβα μετά την 29 Ιουνίου, άπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
Αι λύσεις δεκαῖ μετρή της 11 Αδρόσου
Ο χάρτης των λύσεων, επί του οποίου δεν να γράψω τας λύσεις των αἱ διαγωνισθέντων, πολιέται εν τῷ Γραφείω μας εις φακέλους, δι' έκαστος περίεργε 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.
339. Λεξιγράφος.
Το πρώτόν μου είνε πτηνόν, Τῷ άλλο άντωνυμία.
Το σύνολόν μου όρνυτόν, Που θαύρης μ' εύκόλιζ.
Έστειλή υπό του Πενρομίνου.
340. Συλλαβογράφος.
Είς τον γέλωτα όρνυτόν και εις μέν μετοχήν, Πώς γιατρός σπουδαῖος ήμην εις αρχαίαν εποχήν.
Έστειλή υπό του Άνδρ. Γκατέ.
341. Μωσαϊκόν.
Ίνδόνρις, κίσσα, σπίνος, ταῖς, περιτερέ, Δίδει καθέν των γράμμα Νά κάμη: έν τῷ άμα
Έν από τὰ συνήθη και Ξηρακ πτηνά.
Έστειλή υπό Ανδρομάχης Μαιουγιόου
342. Ρόμβος.
1—9. Το πρώτον και το έσχατόν πῆ; φιλιτάτος [σου έχει.
2. Το δεύτερον επίρρημα, έν αριθμητικόν.
3. Το τρίτον άλογόν όηλοῖ, που εις τας [μάχας τρέχει.
4. Δεν θάρηθῆς το δωρόν μου, έμένα ά [γατών.
5. "Αν είται, ότι και εγώ, γελῶς όσον δεν [πρέπει.
6. Στο έκτον μου επίρρημα κοινόν θά ιδῆς [του γρόνου.
7. Το έβδομόν μου εύκολα τὰ πλοῖα άνατρέπει.
8. Και με γενόρην τελευτά ο Ρόμβος άνευ [πύνου.
Έστειλή υπό της Αἰρ. s της Κερκύρας.
343. Παραλληλόγραμμον.
Κ * * * Σ Νάντικατασθῶν οι
Σ * * * Σ άστερισκό, δια γραμμάτων ούτως, ώστε
Ν * * * Σ νάντινώνσκινται δώ-
Σ * * * Σ δεκα έν άλλω λέξει:
ήτοι πέντε όριζόντιως και επτά καθέτως.
Έστειλή υπό τῷ Αμυρολλίδου.
344. Αριθμητική δια λέξεων.
Άργοναυτής — άντωνυμία = φθόγγος +
Επίθετον — ζῶν = φέγγει
Άθροισμα ύπολοίπων: Θεός των Ινδών.
Έστειλή υπό του Στεναρχου του Αρτίμου.
345—349. Μαγική Συλλαβή.
Τῇ ανταλλαγῇ μῆς συλλαβῆς έκαστης των κάτωθι λέξεων, δια μίας άλλης, πάντοτε της αὐτῆς να σχηματισθῶν άλλη τόσαι λέξεις:
Αἶα, νῆσος, αἶλα, Σούτιον, κήπος.
Έστειλή υπό της Έλληνοπούλας.
350. Ακροστιχίς μετὰ φωνηεντολίπου.
Τάρχητα γράμματα των ζητούμενων λέξεων να τεθῶν εις την θσίον των άττελισκίων:
* * * — * * *
και θά σχηματισθῆ φωνηεντολίπον γνωμικόν, του οποίου ζητεῖται ή λύσις.
1. Σάτυρος, 2. Κένταυρος, 3. Μία των Γοργόνων, 4. Αμαζών, 5. Ηρωσ.
Έστειλή υπό τῷ Β. Οικονο. οπούλου.
351. Έλληνοσύμφωνον.
α - ο - η - ο - υ - α - ε - αι - οο
Έστειλή υπό Βένετσια Ε. Σολομόν.
352. Γρίφος.
ΔΑ : ωτίου δ' : ΔΑ

ΔΥΣΕΙΣ
των Πνευματικῶν Δοκίμων των φύλλον 14 και 15.
177. Κλασνά (κλαίω, ναί.) — 178. Πάρος-Πάρις. — 179. Αστῆρ. — 180. Το κουτάλι.
181. ΓΥΜΗΝ 182—183. 1. Φεύγε ήδονήν, φέρουσιν ύστερον βλάβην.— 2. Άνη άνδρα και πόλις πόλιν σώζει.— 184—189. Τῇ ανταλλαγῇ δια του Μ: μόνος, τόμος, μῖσος, αἷμα, δέμα, δμάς. — 190 ΛΑΡΟΣ-ΑΘΗΝΑ (Λαμία, Α-Θωας, ΡΗνος, ΟΝΙσκος, ΣΑμοσ.) — 191. Χωρίς πόνον ούδεις εύτυχῆ.— 192. Άνδρὸς χαρακτήρ εκ λόγου γνωρίζεται.
193. Κανάρτον (Κανῶ-Ρίον.) — 194. Άλαζονεία (α. λά. ζῶ, νῆ, α.) — 195. Τύνις — 196. Το άράχτι.
197. Α ΚΙΣ
ΣΟ ΦΙ-Α ΤΙΣ
ΑΜ-ΦΙ-Α-ΡΑ-ΟΣ ΣΑ ΜΟΣ
Α-ΡΑ-ΤΟΣ ΚΩΜΩΔΙΑ
ΟΣ ΑΚΑΡΝΑΝΙΑ
199—201. Τῇ ανταλλαγῇ δια του Δ: λη: Χάλη, Αλκηστις, Χαλκηδόν.— 202. ΚΙΝΑ (Κισσός, θεῖον, χῆΝ, ἔχιδνα.) — 203. Σύν μύθιοις πόλοις τὰ καλά γίνονται. — 204. (Άκυροῦται.)
ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ
[Η λέξις λεπτε 10, δια δι τοῖς συνδρομαῖς μας λεπτα 5 μόνον. Έλάττωσι της 10 λέξεις, δηλαδή και αι άλογώτεροι των 10 πληρόνται ως να ήσαν 10 λέξεις.]
Ούσα συλλετικῆς γραμματοσημων, άνθῶν και ποιημάτων, παρακαλῶ θερμῶς τους ευαρεστουμένους να μοι στέλλωσι τοιαῦτα και θά τους είμαι εύγνώμων. Όλα Πατσιάδου, Κερκυρα, Greece. ecc. 1494. (Γ—27)
Ανελλάσω ταχυδρομικῶς δελτάριον των χωρών.— Ε. Μ. Doxaras, Alexandrie. (Egypte). (Γ—28)
Ανελλάσω εικονογραφήμενα ταχυδρομικά δελτία πανταχῶθεν.— Κίμωνας Ήρακλειδην, Poste restante, Αθήνας. (Γ—29)
Το Τρελλδ Ναυτάκι χαιρετά το Αθαβήριον Ρόδον και του εύχεται το καλῶς ώρισῆς εις τας ώραίαις μας Αθήνας. (Γ—30)
ΤΟΜΟΙ
"ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"
ΠΡΩΤΗ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (1879-1893)
ΤΟΜΟΙ 14 (οι έξῆς: 4.5.6.7.11.13. 16. 17.18. 19. 20.21.22.23) προς δραχ. 1 έκαστος δια τους εν Αθήναις, προς δραχ. 1,10 δια τας Έπαρχίας, και προς φράγκον χρυσόν 1 δια το έξωτερικόν.
ΤΟΜΟΙ 8 (οι έξῆς: 1. 3. 8. 9. 12.13. 14.24) προς φρ. 2,50 έκαστος.
ΤΟΜΟΣ 1 (ο 10ος πλησιάζων να έκτυληθῆ) φρ. 10.
ΔΕΥΤΕΡΑ ΠΕΡΙΟΔΟΣ (από του 1894)
ΤΟΜΟΙ 5: των ετών 1894, 1895, 1896, 1897 και 1898, αν έκαστος τιμάται: Άδελτος φρ. 3. — Χρυσόδετος φρ. 6.
ΤΟΜΟΙ 4: των ετών 1899, 1900, 1901 και 1902 αν έκαστος τιμάται: Άδελτος φρ. 7.—Χρυσόδετος φρ. 10.
Έστειλή υπό της Κλειδῆς του Πόντου.

Μα έπεσε λοιπόν έπιδημία στους βαρελάδες ;

— "Οχι, μὴν ἀνησυχῆτε, πλοίαρχέ μου... εἶχε μια πληγή στὸ χέρι. ἡ ὀποία ἔθεραπειθῆ τῶρα, καὶ δὲν τὸν ἐμποδίζει καθόλου στὴν ἐργασίαν του... Ὁ Καβιδουλίνας εἶνε ἄνθρωπος ὑγιής, μὲ καλὴν κρᾶσιν, ρωμαλέος ἐν σχέσει μὲ τὴν ἡλικίαν του, μόλις πενήντα ἔτη, καὶ θὰ ἦτο θαυμάσιος διὰ τὸ πλοῖόν σας...

— Δὲν ἀμφιβάλλω, ἀπήντησεν ὁ κ. Μπουρκάρ. Ἀλλὰ, ἂν γνωρίζετε σεῖς τὸν Ζαχαριὰν Καβιδουλίον, τὸν γνωρίζω καὶ ἐγὼ ἐπίσης, φρονῶ δὲ ὅτι κανεὶς πλοίαρχος δὲν θὰ ἐπέθετο νὰ τον προσλάβῃ...

— Διατί ;
— "Ὁ! ξεύρει καλά τὴν τέχνην του καὶ ἔχει ταξειδέψῃ μὲ φαλαινοθηρικά... Τὸ τελευταῖόν του ταξειδί ἦτο πρὸ πέντε ἢ ἕξ ἐτῶν...

— Δὲν μοῦ λέγετε, πλοίαρχέ μου, διὰ ποῖον λόγον δὲν θὰ τον ἤθελαν ;

— Διότι εἶνε μάντις κακῶν, κύριε Φιλιώλ, διότι ἄλλο δὲν κάμνει παρὰ νὰ προλέγῃ ναυάγια καὶ καταστροφάς... διότι, ἔπως λέγει αὐτός, ἄμα φύγη κανεὶς ἀπὸ τὸ λιμάνι, φεύγει διὰ τελευταίαν φοράν καὶ δὲν ξαναγυρίζει!... Καὶ ἔπειτα, κατὰ ἱστορίας γιὰ τὰ θαλασσινὰ τέρατα ποῦ λέγει ὅτι εἶδε... καὶ θὰ ξαναδῇ ἀκόμα... Αὐτός ὁ ἄνθρωπος, κύριε Φιλιώλ, εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ ὄλον τὸ πλήρωμα νὰ χάσῃ τὸ ἤθικόν του!...

— Τὸ λέτε σοβαρά, πλοίαρχέ μου ;
— Σοβαρώτατα !

— Σταθῆτε νὰ ἰδοῦμε... ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος, καὶ ἀφοῦ σὰς χρειάζεται ἓνας βαρελάς...

— Ναί, τὸ ξεύρω... ἀφοῦ δὲν ὑπάρχει ἄλλος!... Καὶ ὅμως, αὐτὸς ἐκεῖ, ποτὲ δὲν θὰ ποῦ ἤρχετο στὸ νοῦ!... Ἐπὶ τέλους, ἄμα δὲν μπορεῖς νὰ βάλῃς πλῆρη στὸ βορῆα, καλὸς εἶνε καὶ ὁ νότος... Καὶ ἂν ὁ μαστρο-Καβιδουλίνας ἤθελε... μὰ, δὲν θὰ θελήσῃ...

— Τὶ χάνετε νὰ δοκιμάσετε ;

— "Οχι... μάταιος ὁ κόπος. Καὶ ἔπειτα, ὁ Καβιδουλίνας!... ἔλεγε καὶ ἐξανάλεγεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Τὶ λέτε ; πάμε νὰ τον ἴδοῦμε ; ἐπρότεινεν ὁ κ. Φιλιώλ.

Ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, γεμάτος ἀπὸ δισταγμούς, ἀναποφάσιτος, ἐσταύρωσε καὶ ἐξεσταύρωσε τὰ χέρια του, ἐσυλλογίσθη, ἐβύγισε τὰ ὑπὲρ καὶ τὰ κατὰ, ἔσειτε τὴν κεφαλὴν του ὡς ἄνθρωπος ὁ ὅποιος ἐρχεται εἰς τὴν ἀμύην νὰ ἀρχίσῃ κάποιαν κακὴν ἐπιχείρησιν. Κατόπιν, ὁ ὅποιος τοῦ νὰ κάμῃ πανιά ἔσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα, ἐνίκησε καθὲς ἐνδοιασμόν :

— Πάμε ! ἀπήντησε.
Μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἀμφότεροι εἶχον

ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τὸν Ἐμπορικὸν λιμῆνα καὶ ἐβάδιζαν πρὸς τὴν κατοικίαν τοῦ κ. Δοποιοῦ.

Ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας ἦτο εἰς τὸ σπῆτι του, εἰς τὸ ἰσόγειόν του δωμάτιον, εἰς τὸ βάθος μιᾶς αὐλῆς. Ἀνδρᾶς ρωμαλέος, ἡλικίας πενήντα δύο ἐτῶν, φερῶν τὸ βελουδένιον πανταλόνι του καὶ τὸ μανικωτὸ γαλέκον του, ἔχων σκεπασμένην τὴν κεφαλὴν μὲ ἓνα κασκέτο ἀπὸ γουναρικόν, καὶ ζωσμένος μὲ τὴν μεγάλῃν λερὴν ποδιά του. Ἡ ἐργασία δὲν ἔφερε πολλὰ κέρδη, καὶ, ἂν δὲν εἶχε μερικὰς οἰκονομίας, δὲν θὰ ἤμπορούσε νὰ παίζῃ καθὲς βράδυν τὴν κονστάναν του εἰς τὸ ἀπέναντι καφενεδάκι μὲ ἓνα γέροντα ἀπόστρατον τοῦ ναυτικοῦ, πρῶτον φροφύλακα τῆς Ἐθης.

Ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας ἦτον, ἄλλως τε, ἐνήμερος ὄλων τῶν συμβαινόντων εἰς τὴν Χάβρη, ἐγνωρίζεν ὅλους τοὺς εἰσπλους καὶ τοὺς ἐκπλους τῶν ἰστιοφόρων καὶ τῶν ἀτμοπλοίων. τοὺς ἀπόπλους καὶ τοὺς κατάπλους τῶν ὑπερωκεανείων, τοὺς γύρους τῶν πλοηγῶν, τὰ ναυτικὰ νέα, τέλος πάντων ὅλες τὲς κακογλωσσῖες ποῦ ἐξέβραζαν καθημερινῶς αἱ παλιόροιαι εἰς τὴν προκομιάν.

Ὁ μαστρο-Καβιδουλίνας ἐγνωρίζε λοιπόν, καὶ ἀπὸ πολλοῦ μάλιστα, τὸν πλοίαρχον Μπουρκάρ. Δι' αὐτό, μόλις τὸν εἶδεν εἰς τὸ κατώφλι τοῦ ἐργαστηρίου του :

— "Ε! εἰ ἐφῶναξ, ἀκόμη δεμένος στὸ μουράγιον ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ », ἀκόμη ἀποκλεισμένος στὸ Ἐμπορικὸν λιμάνι, σὰ νὰ τὸν βαστοῦν οἱ πάγοι, αἱ ;...

— Ἀκόμη, μαστρο-Καβιδουλίνας, ἀπήντησεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ.

— Καὶ ἀκόμη χωρὶς γιαντρός ;...

— Παρών... ὁ γιαντρός.
— Μπα... τοῦ λόγου σας, κύριε Φιλιώλ ;

— Ἐγὼ, ὄλος καὶ ὄλος... καὶ μάλιστα ἤλθα ἐδῶ μὲ τὸν κ. Μπουρκάρ, διὰ νὰ σοῦ εἰποῦμε νὰ ὑπαρκάρης καὶ σύ μαζί μας...

— Νὰ ὑπαρκάρω ;... ἀνέκραξεν ὁ βαρελάς κραδαίνων τὴν ματσόλαν του.

— Μάλιστα, Ζαχαρία Καβιδουλίνας... εἶπεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ. Δὲν σ' ἀρέσει τάχα ἓνα ταξειδάκι... τὸ τελευταῖόν... μ' ἓνα καλὸ καράκι καὶ μὲ τὴν συντροφίαν καλῶν ἀνθρώπων ;

— Νὰ σας πῶ, κύριε Μπουρκάρ, εὔτε τὴν ἐπερίμενα τέτοια πρότασι!... Τὸ ξεύρετε πολὺ καλά, ἐπῆρα τὴ σύνταξί μου... Δὲν ἀρμενίζω πιά παρὰ μονάχα στοὺς δρόμους τῆς Χάβρης, ὅπου οὔτε ἀπὸ ναυάγια οὔτε ἀπὸ κακοθαλασσῖες ἔχει κανεὶς νὰ φοβηθῇ... Καὶ θελετε ἐσεῖς ;...

— Ἐλα δά, μαστρο-Καβιδουλίνας, συλλογίσου λιγάκι... Δὲν σε πῆραν τὰ χρόνια γιὰ νὰ μουχλιάσῃς, ἐδῶ στὴν τσαμαδοῦρα σου, ἢ νὰ μένης δεμένος μὲ

τὲς πρυμάτσες, σὴν πλῆθὸν ποντόνι εἰς τὴν ἄκρην τοῦ λιμανιοῦ!...

— Ζάλαπα τὴν ἄγκουρα, Ζαχαρία, σάλπα τὴν ἄγκουρα! ἐπρόσθεσεν ὁ ἰατρός Φιλιώλ, ἀπομιμούμενός τὴν φρασεολογίαν τοῦ πλοίαρχου Μπουρκάρ.

Ὁ μαστρο-Καβιδουλίνας ἔλαβε σοβαρώτατον ὕφος, — κατὰ πᾶσαν πιθανότητα τὸ ὕφος μὲ τὸ ἴποιον ἔκαμνε τὰς φοβεράς προφητείας του, — καὶ μὲ φωνὴν ὑπόκωφον εἶπε :

— Ἀκούσατε με πλοίαρχε, καὶ σεῖς, κύριε Φιλιώλ. Μὴ ἰδέα ποῦ εἶχα πάντα καὶ δὲν θὰ μεῦ φύγῃ ποτὲ ἀπ' τὸ κεφάλι...

— Τί ἰδέα ;... ἠρώτησεν ὁ πλοίαρχος,

— Πῶς ὁποιος πολυταξειδεύει δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ νκαυγήσῃ ἔνωρις ἢ ἀργά!... Δὲν λέγω ὄχι, ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἔχει καλὸν κίπετανόν... καλὸν πλήρωμα... βλέπω πῶς θάχῃ, καὶ καλὸν γιαντρός... ἀλλὰ εἶμαι βεβαίως ὅτι, ἂν ὑπαρκάρω, θὰ μου συμβῆ ἐκεῖνον ποῦ δὲν μοῦ συνέβηκε ἀκόμα...

— Ἐλα δά!... ἐφῶναξεν ὁ κ. Μπουρκάρ.

— Αὐτὸ ποῦ σας λέγω, ἐπεβεβαίωσεν ὁ μαστρο-Καβιδουλίνας. Γι' αὐτὸ ἔταξα στὸν ἑαυτὸ μου νὰ τελειώσω ἡσυχᾶ τὴ ζωὴ μου στὴ στεριά!...

— Φαντασίαι, ὄλα αὐτὰ, διεκκήρυξεν ὁ ἰατρός Φιλιώλ. Ὅλα τὰ κρᾶβιτ δὲν εἶνε προωρισμένα νὰ χάνωνται αὐτανδρά!

— "Οχι βέβαια, ἀπήντησεν ὁ βαρελάς, ἀλλὰ, τί τα θέλετε ; προαισθημα εἶνε αὐτό : ἂν ξαναβῶ στὸ πέλαγος, δὲν θὰ ξαναγυρίσω...

— Καλέ, ἡσύχασε, Ζαχαρία Καβιδουλίνας, ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, δὲν εἶνε σοβαρά αὐτὰ τὰ πράγματα...

— Σοβαρώτατα, καὶ ἔπειτα, μεταξύ μας, δὲν ἔχω πιά καμμιά περιέργεια νὰ εὐχαριστήσω. Τάχα δὲν τα εἶδα ὄλα τὸν καιρὸ ποῦ ἐταξειδέουσα ;... τοὺς τόπους ποῦ κάνεϊς ζέστη, τοὺς τόπους ποῦ κάνεϊ κρύον, τὰ νησιά τοῦ Εἰρηνηιοῦ καὶ τοῦ Ἀτλαντικοῦ, τὰ βουνὰ καὶ τοὺς κάμπους ποῦ εἶνε ἀπὸ πάγον, τὲς φώκες, τὰ ἄλογα τῆς θαλάσσης, τὲς φάλαινες...

— Τὰ συγχαρητήριά μου, δὲν μπορεῖς νὰ χῆς παραπονοεῖν ὁ κ. Φιλιώλ.

— Καὶ ξέρετε τί θὰ καταντήσω νὰ ἰδῶ εἰς τὸ τέλος ;

— Τί πράγμα, μαστρο-Καβιδουλίνας ;

— Αὐτὸ ποῦ δὲν εἶδα ἔως τῶρα... κανένα φοβερὸ θηρίον τῆς θαλάσσης... τὴ μεγάλην νεροφίδα...

— Ποῦ ποτὲ σου δὲν θὰ τὴν δῆς!... ἐβεβαίωσεν ὁ κ. Φιλιώλ.

— Καὶ γιατί, παρακαλῶ ;...

— Διότι δὲν ὑπάρχει!... Ἐγὼ διαβάσῃ ὄλα ὅσα ἐγράφησαν γι' αὐτὰ τὰ δῆθεν θαλάσσια τέρατα, καὶ σοῦ το ἔπα-

ναλαμβάνω, ἡ μεγάλη σου νεροφίδα δὲν ὑπάρχει!...

— Καλέ, ποῖος τὸ λέγει! ἀνέκραξεν ὁ βαρελάς μὲ τόσην πεποίθησιν, ὥστε θὰ ἦτο κόπος χιμῆνος νὰ ζητήσουν νὰ τον μεταπέισουν.

Ἐπὶ τέλους, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις ἐλκυσθεὶς ἀπὸ τὸν μεγάλον μισθὸν τὸν ὅποιον ἐπροσέφερεν ὁ πλοίαρχος Μπουρκάρ, ἀπεφάσισεν ὁ Ζαχαρίας Καβιδουλίνας νὰ κάμῃ τὸ τελευταῖον φαλαινοθηρικὸν ταξειδί του, καὶ, τὸ βράδυν τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης, ἐκουβάλησε τὸν σάκκον του εἰς τὸν « Ἅγιον Ἐνώχ ».

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. Ο ΑΓΙΟΣ «ΕΝΩΧ»

Τὴν ἐπιούσαν, 7 Νοεμβρίου, ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἐξέπλεεν ἀπὸ τὸν λιμῆνα τῆς Χάβρης, ρυμουλκούμενος ὑπὸ τοῦ μικροῦ ἀτμοπλοίου « Ἡρακλέους » τὸ ὅποιον τὸν ὠδήγησεν ἔξω κατὰ τὴν ὥραν τῆς πημυρίδος. Ὁ καιρὸς ἦτο ἀρκετὰ χαλασμένος. Σύννεφα χαμηλά καὶ καταξοχημένα ἔτρεχαν εἰς τὸ διάστημα, ὠθούμενα ὑπὸ ἰσχυροῦ νοτιοδυτικοῦ ἀνέμου.

Τὸ πλοῖον τοῦ πλοίαρχου Μπουρκάρ εἶχε χωρητικότητα 550 περίπου τόνων. Ἦτο ἐφωδιαζόμενον μὲ ὄλα τὰ σκευῆ καὶ τὰ συνεργα, τὰ ὅποια συνήθως χρησιμοποιοῦνται εἰς τὴν δύσκολον ἐκεῖνην ἄγρην τῶν φαλαινῶν, ἀνὰ τὰ μικροῦν πελάγη τοῦ Εἰρηνηιοῦ. Ἄν καὶ εἶχε ναυπηγηθῆ πρὸ δεκάδος περίπου ἐτῶν, ἐκαστοῦσε καλὰ στὴ θάλασσαν ὑπὸ τὰς διαφόρους ἰστιοδρομίας. Τὸ πλήρωμα του ἐφρόντιζε πάντοτε νὰ διατηρῆ εἰς ἀρίστην κατάστασιν καὶ τὴν ἰστιοφορίαν καὶ τὸ σκάφος. Καὶ εἶχε ἀλλάξῃ πρὸ ὀλίγου μόλις ὄλην τὴν ἐπιχάλκωσιν του.

Ὁ « Ἅγιος Ἐνώχ » ἦτο τρικάρων πλοῖον μὲ σταυρώσεις, καὶ ἦσαν τὰ πανιά του: τρίγωνος, μάλιστα καὶ μπούμα, πικρότο, γάμπια καὶ κοντραμεντζάνα, πλωρῆς καὶ μεγάλος παπαφίγγος καὶ μπέλμπερις, πλωρῆς καὶ μεγάλος κοῦντρος καὶ κοντραμπέλμπερις, κοντραφλόκος, φλόκος καὶ τουρκεϊνῆ εἶχε δὲ πρὸς τούτους καρίστια καὶ προίστια (κουρτελάτσες καὶ βελαστράλια). Ὁ κ. Μπουρκάρ, τὴν στιγμὴν τοῦ ἀπόπλου, εἶχε διατάξῃ καὶ ἐτοποθετήθησαν τὰ σύσκευα, τὰ ὅποια χρησιμεύουν πρὸς ἀνέλκυσιν τῶν ἀγρευομένων φαλαινῶν. Τέσσαρες φαλαινίδες ἦσαν εἰς τὰ καπνία των, — ἀριστερὰ μὲν αἱ φαλαινίδες τοῦ ὑπάρχου, τοῦ πρώτου καὶ τοῦ δευτέρου ὑποπλοίαρχου, δεξιὰ δὲ ἡ φαλαινὶς τοῦ κυβερνήτου.

(Ἐπετα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΓΑΡΓΑΡΕΣ

Ἐλαβα ἀπὸ δύο νεαροὺς φίλους μου δύο νοστιμωτάτας ἐπιστολάς, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης. Ἡ δευτέρα σχολιάζει καὶ συμπληροῖν τὴν πρώτην. Ἐπομένως εἶνε περιττὰ ἰδικὰ μου σχόλια.

Ἡ πρώτη φέρει τὴν ὑπογραφήν Κλέων Μ... καὶ λέγει : « Πιστεύετε σεῖς εἰς τὸν πνευματισμόν ; Ἐγὼ πιστεύω, καὶ ἔχω τὴν πεποίθησιν ὅτι αἱλοὶ καὶ ὑπερφυσικαὶ δυνάμεις μᾶς ἐπισκέπτονται συχνά, ἄλλοτε προσκαλούμεναι καὶ ἄλλοτε ἀπορροστικαί... Ἄμα ἐτελειώσαμεν τὰς ἐξέτασεις μας, ὁ φίλος μου Παῦλος Ρ... μοῦ ἐπρότεινε νὰ κάμωμεν μίαν ἐκδρομὴν ἕως τὸ κτήμα των εἰς τὰ περίχωρα τῆς Κορίνθου. Ἐφύγαμεν τὸ μεσημέρι μὲ τὸν σιδηρόδρομον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, καὶ ἀπὸ τὴν Κορίνθον ἐπήγαμεν μὲ τὸ ἀμάξι εἰς τὸ κτήμα. Ἦτο νύκτα πλέον ὅταν ἐφθάσαμεν ἐκεῖ, καὶ μᾶς ὑπεδέχθη ὁ θεὸς τοῦ Παύλου, ὁ ὅποιος μένει διαρκῶς εἰς τὴν ἐξοχὴν μὲ τὴν οἰκονομίαν του. Ἀφοῦ ἐδειπνήσαμεν ὠρατὰ καὶ ἐκαθήσαμεν εἰς τὸν κήπον ἀριστῶν ὄρων μὲ τὴν κουβένταν διὰ τὰς ἐξετάσεις μας, — καὶ διὰ τὸ σταφιδικὸν ζήτημα, — ἐπήγαμεν νὰ κοιμηθῶμεν κατὰ τὰ μεσάνυκτα. Ἐπειδὴ ἔκαμναν ἐπισκευὰς εἰς τὸ ἐξοχικὸν σπῆτι, μᾶς εἶχαν ἐτοιμάσῃ δύο κρεβάτια εἰς ἓν δωμάτιον, διότι τὸ διπλάνον εἶχε χαλασμένην τὴν στέγην. Ἡμεῖς κουρασμένοι, καὶ μᾶς ἐπῆρην ἀμέσως ὁ ὕπνος. Ὅταν ἐξύπνησα, ἦτο θεοσκότεινα ἑκατάλαθα ὅτι κατὰ μὲν ἐτάραξεν τὸν ὕπνον, ἀλλὰ τί ἦτο δὲν ἤξευρα. Μετ' ὀλίγας ὅμως στιγμᾶς ἤκουσα μίαν ἐλαφρὰν κλαγγήν, ἡ ὅποια ἐφαίνετο πῶς ἤρχετο ἀπὸ τὴν ἄκρην τοῦ δωματίου. Κατόπιν ἤκουσα καθαρά ἓνα ὑπόκωφον μεταλλικὸν κρότον, συνοδευόμενον ἀπὸ ἓνα πνιγρὸν καὶ βαθὺν μουγγρισμόν. Τόσον ἐκινήθη τὸ ἐνδιαφέρον μου, ὥστε ἔλαβα τὸν κόπον νὰ ἔκυνίσω τὸν φίλον μου, διὰ νὰ ἀντιληφθῇ καὶ αὐτὸς τὰ ὑπερφυσικὰ φαινόμενα. Ἀρχισε τὴν μουρμούραν ὁ Παῦλος, ἀφοῦ ἄλλως τε τὴν στιγμὴν ποῦ ἐξύπνησε δὲν ἤκούετο τίποτε ἄλλα μετ' ὀλίγου ἤκουσαμεν ἓνα ὑπερκόσμιον ἤχον, ὁ ὅποιος, σὰς τὸ ἐμολογῶ, μ' ἔκαμ νὰ παγώσω ἀπὸ τὴν φρίκην. Ἦκούετο ἓνας μακρὸς, ἀλλόκοτος ὄλοζυγμός, τὸν ὅποιον συνώδευεν ἓνας βραχνὸς παρατεταμένος ῥόγγος, ὅπως ἐκείνον ποῦ βγάζουν τὰ ἀρνία τοῦ Πάσχα ὅταν τὰ σφάζῃ ὁ μακελλάρης... Ὁ φίλος μου ἐμεινεν ὠχρὸς καὶ ἄφωνος, ἐνῶ ἐγὼ ἔσεινα προσεκτικῶς τὸ σὺς προσπαθῶν νὰ εὕρω κάποιαν φυσικὴν ἐξήγησιν τοῦ ὑπερφυσικοῦ ἐκείνου θορύβου, ὁ ὅποιος, εἶμαι βέβαιος, ἤρχετο ἀπὸ τὸ ἄδειον διπλάνον δωμάτιον μὲ τὴν χαλασμένην στέγην. Ἐπὶ τέλους ἀπερασιζόμενος νὰ ὑπάγωμεν ἐκεῖ διὰ νὰ ἐξακριβώσωμεν τί ἦτο ἄλλὰ τί-

ποτε δὲν εὗρηκαμεν τὸ δυνάμενον νὰ διαφωτίσῃ τὸ ἀνεξήγητον φαινόμενον. Ὅλην τὴν νύκτα ἔμεινα ἄψυτος, ἀλλὰ τίποτε δὲν ἠκούσαμεν πλέον. Ὁ θεὸς τοῦ Παύλου δὲν ἐβῆκε τὸ πρῶτὸ ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του, διότι ἦτο πολὺ κακοδιάθετος. Δὲν ἠθέλησα νὰ κάμω λόγον εἰς τὴν οἰκοδόσειον, διὰ νὰ μὴν τὴν ἀνησυχῆσω, καὶ ἐπέστρεψα εἰς τὰς Ἀθήνας μὲ τὸ πρῶτον τρέκινον, ἀφοῦ παρεκάλεσα τὸν Παῦλον νὰ με δικαιολογήσῃ ὅπως ἤθελε. Πῶς ἐξηγεῖτε, σεῖς, τὸ φαινόμενον ; Ἀντίγραπον τῆς προούσης μου ἐπιστολῆς εἰς τὸν Παῦλον, καὶ τοῦ συνέστησεν νὰ σας γράψῃ καὶ αὐτὸς ἐπιβεβαιῶν τὴν ἀκρίθειαν τοῦ συμβάντος, τὸ ὅποιον κατ' ἐμὲ ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχουν πραγματικὰ ἀνεξήγητα πνευματιστικὰ φαινόμενα... »

Ἰδοῦ καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Παύλου :

« Ὁ φίλος μου Κλέων εἶνε βλάκας μὲ περιεφραλαίν. Διαβάξῃ, φαίνεται, εἰς τὰς ἐφημερίδας ὅσα δημοσιεύουν οἱ πνευματισταί, καὶ ἐπῆρην ὁ νοῦς σου ἄερα. Ζητεῖ νὰ ἐπιβεβαιώσῃ τὴν ἀκρίθειαν τοῦ συμβάντος, τοῦ ἀνεξηγήτου φαινομένου. Ἄς τὸ ἀκούσῃ λοιπόν. Πρὶν μᾶς καληνυχτίσῃ ὁ θεὸς μου, μᾶς εἶπεν ὅτι ἐκράσσε καὶ τοῦ ἐπονοῦσεν ὁ λικμὸς του. Ἐνοικιώμεθα, καὶ ἔξαρνα τρώγω μὴ εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ ἐξυπνώ ὁ Κλέων ἔλαβε τὸν κόπον νὰ με ξυπνήσῃ μὲ τὸ παποῦτσι τοῦ ποῦ μου ἐπέταξε, διότι ἦτο τόσον φοβισμένος ὥστε κατ' ἀρχὰς δὲν ἐτόλμησε κανὴ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι του. Ἐγὼ ἐγύρισκα ἀπὸ τὸ ἄλλο πλευρὸν, ἀφοῦ τοῦ εἶπα νὰ μ' ἀφήσῃ ἡσυχῶν, καὶ μ' ἐξανάπικρονε πάλιν ὁ ὕπνος, ὅταν αὐτὸς ἤλθεν ἐπὶ τέλους καὶ μ' ἐτρέβηξε καὶ μοῦ εἶπε νὰ πάγω νὰ διώξω τὸ φάντασμα. Καὶ ὅμως λέγει ὅτι « εἴμεινα ὠχρὸς καὶ ἀκίνητος ». Πῶς μὲ εἶδεν, ἀφοῦ ὡς ὁ ἴδιος λέγει, ἦτο θεοσκότεινα ; Φαντασθῆτε τί φαντασίαν ποῦ ἔχει ! Μόλις ἐξημέρωσε, βιαστικὸς καὶ γρήγορος, μοῦ λέγει ὅτι δὲν εἶμπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς ἓνα σπῆτι ὅπου ἐμφανίζονται τρομακτικὰ πνεύματα, καὶ ἐφυγεν ἀμέσως διὰ τὴν Κορίνθον καὶ ἀπὸ ἐκεῖ διὰ τὰς Ἀθήνας. Ἐγὼ εἶπα τὴν ἀλήθειαν εἰς τὸν θεῖόν μου, ὅτι δηλαδὴ ὁ φίλος μου εἶδε φαντάσματα καὶ ἐτρέπη εἰς φυγὴν. Ὁ θεὸς μου ἔκαμ ἑκάτι χάχα ! — καὶ ἔπειτα μοῦ ἐξήγησε τί συνέβη. Εἶχεν ἐξυπνήσῃ τὴν νύκτα μὲ φραγμένον τὸν λαίμον ἀπὸ τὸ κρουλόγημα ἔσηκώθη λοιπόν καὶ ἐπῆρε μίαν διάλυσιν ποῦ ἔχει ἐπίτηδες διὰ γαργάρες, καὶ, διὰ νὰ μὴν ἀνησυχῆσῃ τὴν θείαν, ἐβῆκεν ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του καὶ ἤλθεν εἰς τὸ ἄδειον δωμάτιον, δίπλα εἰς τὸ ἰδικόν μας, διὰ νὰ κάμῃ μερικὸς γαργαρισμούς. Ἀπὸ τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἤρχισαν τὰ « ὑπερφυσικὰ καὶ ἀνεξήγητα φαινόμενα ». Ὁ θεὸς ἐσκόνταψεν εἰς τὰ

είδρα ενός λυμένου κρεβάτιου, έκτύπησε το πόδι του λιγάκι, και τὸ ἔστειλε στὸ διάβολο! Ἐντεῦθεν «ὁ ὑπόκωφος μεταλλικός κρότος μὲ τὸν πινηγρόν και βιβθὸν μουγγρισμόν». Χά! χά! χά! Κατόπιν ἔκαμε τὲς γαργάρες, καὶ ἠκούσθη «ὁ μακρὸς ἀλλόκοτος ὄλουυμός, τὸν ὁποῖον συνάδευεν ἕνας βραχνὸς παρατεταμένος ῥόγγος, ὡπως ἐκεῖνος ποῦ βγάζουν τὰ ἀρνιά, ὅταν τὰ σφάζουν...» Σωστὸ μυθιστόρημα! Κατόπιν ὁ θεὸς ἔφυγε, καὶ ἐπῆγε νὰ ξανακοιμηθῇ. Ὅταν ἐπέρασε πολλὴ ὥρα καὶ δὲν ἠκούετο πλέον τίποτε, ὁ Κλέων ἔλαβε θάρρος καὶ ἦλθε μαζί μου διὰ νὰ ἰδῇ ὅτι δὲν ἦτο τίποτε εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον... Ἀντίγραφον τῆς παρούσης μου ἔστειλα εἰς τὸν Κλέωνα, καὶ ἐλπίζω ὅτι θὰ τον σωφρονίσετε ἀπὸ τὰς ἀνοήτους ἰδέας του περὶ πνευμάτων καὶ φαντασμάτων, ἀν δημοσιεύσετε τὰς ἐπιστολάς μας. Ἐχω τὴν πεποίθησιν ὅτι μὲ αὐτὸν τὸν τρόπον ὄχι μόνον αὐτὸν θὰ εὐεργετήσετε, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἄλλους ὁμοιοπαθεῖς του.»

Διὰ τὴν ἀντιγραφήν ἀφοτέρων τῶν ἐπιστολῶν,

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'.

Ἐπὶ τέλους ἀπεφασίζεται ἡ ἀπόβασις. Ἐνῶ ὁ Παυλῆς στίβει τὸν σκούφόν του, ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶση στὸ νερὸ καὶ βραχῆ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ναυκὺρῆς του ἐπιανε τὸ θηρίον, ἡ ναυαρχίνα καὶ ὁ πλοίαρχος κάμνουν συμβούλιον καὶ βγάζουν ἀπόφασιν ὅτι ἡ ναυτική των τιμὴ ἐπιβάλλει νὰ ἐξερευνήσουν τὴν νῆσον τοῦ Ροβινσώωνος.

— Καὶ ποῖος θὰ μείνῃ νὰ φυλάττῃ τὸ πλοῖον; ἐρωτᾷ ἡ Κικὴ.

Ὁ πλοίαρχος Γιαννάκης προτείνει ν' ἀφήσουν τὸν Παυλῆν. Ἀλλὰ ὁ κύριος Μπέμπης διαμαρτύρεται:

— Ποῖος θὰ με βγάλῃ ἐμένα ἐξω;

Λογικωτάτῃ ἢ παρατήρησις. Δὲν ἔχουν ἄλλας ἀποβατικὰς λέμβους, παρὰ μόνον τὴν φαλανίδα ποῦ εἶχε σκαλίσει ὁ Παυλῆς καὶ ἐπῆρε τὸ νικελ τῆς Κικῆς (τὸ ἐνθυμεῖσθε); Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ εἶνε πολὺ μικρὴ, καὶ δὲν τοὺς χωρεῖ ὅλους. Ἐπομένως ἀποφασίζεται νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἀποβατικὴ ἄκατος διὰ τὸ κατώτερον προσωπικὸν ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀκόμη ἀνασκουμπωμένον τὸ πινταλόνι του.

— Πρῶτα νὰ ἔβγῃ ὁ Μπέμπης, λέγει οἱ ναυαρχίνα. Ἐπειτα ἐγώ...

— Καὶ τελευταῖος ἐγώ, προσθέτει ὁ κύριος Γιαννάκης. Ὁ κανονισμὸς λέγει, ὅτι ὁ κυβερνήτης ἐγκαταλείπει τελευταῖος τὸ πλοῖόν του!

Ἀλλὰ πάλι, νὰ το ἀφίσουν μόνον τὸ πλοῖον; Ὁ Παυλῆς, ὁ ὁποῖος ἀκούει

«Ἡ ἀπόβασις τοῦ Μπέμπη.»

ὅλα αὐτὰ καὶ γελαζ ἀπὸ μέσα του, προτείνει ν' ἀφίσουν φύλακα τὸν κύριον Καρχηγιόζην.

— Λαμπρὰ ἰδέα! φωνάζουν ὅλοι.

Τέλος πάντων, νὰ ποῦ λέγει καὶ ἐξυπνα πράγματα ὁ Παυλῆς. Τοῦ συχωροῦν ὅλες τὲς ἀνεσιές ποῦ εἶπε προτῆτερα.

Δίδεται τὸ παράγγελμα. Ὁ Παυλῆς παίρνει καθάλα τὸν κ. Μπέμπη.

— Ἀπόσον! φωνάζει ἡ ναυαρχίνα, καὶ τὸ ἀποβατικὸν ἄγγμα διευθύνεται πρὸς τὴν ξηρᾶν.

— Καίμινε Παυλῆ, κῦτταζε νὰ μὴ μὲ ρίξῃς στὴ θάλασσα καὶ βραχοῦν τὰ καινούργια παπούτσιά μου, λέγει ὁ Μπέμπης καὶ σφίγγει τὰ χερᾶκια του ὀλόγυρα εἰς τὸν λαιμόν τοῦ Παυλῆ.

Ἀλλὰ αὐτὸς τὸν κρατεῖ γερὰ καὶ ἡ ἀπόβασις ἐκτελεῖται χωρὶς κανένου στύχημα, ἐνῶ ὁ Λουλιῦ χοροπηδᾷ καὶ γαυγίζει ἀπὸ τὴν χαρὰν του.

(Ἐπεται συνέχεια) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Μ' ἐπιμονὴν δταν θέλησα
Ἐργάσθηκα σάν μέλισσα
Κι ἄλλους κ' ἐμένα ὠφέλησα.

Μὰ ὅσες φορές ἀμέλησα,
Σῶμα καὶ νοῦ ἐξευτέλησα
Κι' ὅ,τι ἐφτιαξα κατέλυσα.

5

Αἰμιλία

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΙΜΙΛΙΑ ΧΩΒ

[ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ' (Συνέχεια)

Ναί, μητερούλα μου, θὰ διδάξω τὸ ἄλφα βῆτα εἰς τὰ νήπια. Διὰ ποῖον λόγον ν' ἀπορήτε; Μήπως δὲν ἐδίδαξα ἐγὼ τὴν ἀνάγνωσιν εἰς τὴν Εὐρυδίκην;

— Μὰ, κόρη μου, δὲν θὰ εὐρῆς ποτὲ τὴν ὑπομονὴν ὥστε νὰ διευθύνῃς εἰκοσι τρελλόπαῖδα!

— Δὲν ἔχετε λοιπὸν λιγάκι πεποίθησιν εἰς ἐμέ, ἀγαπητῆ μου μητέρα;

— Ἐχω πολλὴν πεποίθησιν εἰς σέ, Αἰμιλίτσα μου, μοῦ ἀπεκρίθη μὲ τὸ γλυκύτερόν της φίλημα, καὶ ὑπερηφανεύομαι διὰ σέ ἀπὸ πολλοῦ, ἀπὸ τότε ποῦ ἐπεποιθήθης μὲ τὴν ἀφοσίωσιν τὴν ἀφρωστη γιγαῖά σου. Ἀλλὰ ἐσκέφθης ὠρίμως τὸ σχεδῖόν σου; Ὑποθέτω ὅτι θὰ σου χρειασθῇ νὰ ἔχῃς δίπλωμα.

— Βεβαίως, μητέρα, πρέπει νὰ δώσω ἐξετάσεις ἐνώπιον τῶν μελῶν τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Κιμπασσέτου· ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; Δὲν σας ἔλεγε προχθὲς ἀκόμα ἡ μίς Λοῦχμπόντου ὅτι εἶμαι ἡ καλλιτέτρα τῆς μαθήτρια (αὐτὸ νὰ μείνῃ, παρακαλῶ, μεταξύ μας, κυρία Φάγγ), καὶ ἡ μίς Ὁ' Νέιλ, μὲ τὴν συνειθισμένην διορατικότητά της, δὲν εὐρίσκει χαριτωμένον τὸ γράψιδόν μου; Δὲν φοβούμαι τίποτε, μὴν ἀνησυχήτε!

— Ἐἶνε σωστὸ νὰ καυχᾶται κανεὶς ἐστὶ, κυρία Φάγγ; Ἀλλὰ, τί νὰ κάμω! Ἐπρεπε νὰ καθησυχᾶσθαι τῆ μαμμιά. Δὲν τῆς εἶπα, ἐνωσιέται, ὅτι εἰς τὸ Κιμπασσέτον συνειθίζεται νὰ ζητοῦν πρῶτα τὰς θέσεις τῶν σχολείων καὶ ἔπειτα νὰ δίδουν ἐξετάσεις διὰ τὸ δίπλωμα, εἰς τρόπον ὥστε ἕλος ὁ τόπος πληροφορεῖται τὴν ἀποτυχίαν ἐκείνων ποῦ θὰ ἔχουν τὸ ἀτύχημα ν' ἀπορριχθῶν!

— Ἡ Ξένη ἀφ' ἐτέρου ἐξήγησε καὶ ἔλαβεν ὑπὸ τοὺς ἰδίους δρους τὴν θέσιν τῆς δημοδιδασκαλίας εἰς τὸ σχολεῖον τοῦ Ἰωαννέτου, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸ Κιμπασσέτον· ὁ δὲ δώσωμεν λοιπὸν μαζί ἐξετάσεις. Ἀλλὰ εἶνε τὸσον νευρική ἡ Ξένη ὥστε κινδυνεύει νὰ τασαστή; ὅπως γῆς ποῦ εἰς ἕνα θέμα ἔγραψε ἄσσιλον, ἀντὶ νὰ γράψῃ ἄσυλον. Ποῖος το ξέρει; ἴσως κάμω ἀκόμα χειρότερα λάθη ἐγὼ, καὶ εἰς αὐτὰς ἐξετάσεις, κυρίως τὴν ὀρθογραφίαν κυττάζουν αὐτοὶ οἱ κύριοι. Θὰ το πιστεύσετε, κυρία Φάγγ; ἔχω ἀκριβῶς τὴν ἰδίαν λαχτάραν ὅπως πέρυσσι, ὅταν ἡ γιγαῖά μου ἔλεγε κάθε βράδυ γιὰ τὰ φεῖδια της· ἀλλὰ, ἀφοῦ δὲν εἶνε δυνατόν νὰ κάμω τίποτε ἄλλο, πρέπει νὰ τὸ πάρω ἀπόφασιν!

— Ἄν τὸ εὐρήτε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι

κυρία Φάγγ; Ἀπὸ τὸ χωριουδάκι τοῦ Οὐίξ, ὅπου ἐπῆγα δι' ἐκεῖνο τὸ σχολεῖον. Ἄν ἤξεύρατε πόσον ἤμην στενοχωρημένη! Σάν νὰ ἐπῆγαίνα νὰ εἰπῶ εἰς ἐκεῖνον τὸν κύριον Ἰωάνθαν Οὐίξ, ὁ ὁποῖος εἶνε πρόεδρος τῆς κοινότητος: «Κύριε, ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα» εἰμπορεῖ νὰ μου δώσῃ ἡ κοινότης σας;» Ἀλλὰ ὅλα ἐτελείωσαν καλλιτέρα παρ' ὅσον ἤλπικα.

Ἡ Χαρὰ προσέφερε τὸ ἀμαξάκι των διὰ νὰ υπάγωμεν ἐκεῖ, καὶ ἐμείναμεν σύμφωνες νὰ μὴ προφέρωμεν τὴν λέξιν «σχολεῖον» πρὶν φθάσωμεν εἰς τοῦ κ. Ἰωάνθαν, διὰ νὰ μὴ καταστρέψωμεν τὴν ἀπόλαυσιν τοῦ περιπάτου μας. Καλέ, τί δρόμοι εἶνε ἐκεῖνοι, κυρία Φάγγ! Ἡ Χαρὰ λέγει ὅτι οἱ γεωργοὶ, οἱ ὁποῖοι ἀποτελεῦν τὸν πληθυσμὸν τοῦ Οὐίξ, ποτὲ δὲν τοὺς ἐπισκευάζουν πρὸ τῶν μέσων τοῦ Ἰουνίου, ὁπότε καὶ ἔχουν καιρὸν, ἅμα μαζεῦσασιν τὸν σανὸν, ἕως ὅτου ἔλθῃ ὁ καιρὸς νὰ σπείρουν, ὅπως ἐκεῖνες οἱ γρηγοῦλες ποῦ δὲν πλέκουν κάλτσα, παρὰ ἅμα δύση ὁ ἥλιος ἕως ὅτου σκοτεινιάσῃ καλά, ὁπότε δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν ἄλλο τίποτε καλλιτέρον. Ἦσαν δένδρα πεσμένα εἰς τοὺς ἀγρούς, φράκται γαλασμένοι, σγεδὸν παντοῦ, καὶ λάκκοι τὸσον βαθεῖς ὥστε εἰκοσι φορές ἐκινδύνευσε ν' ἀναποδογυρισθῇ τὸ ἀμαξί μας. Ἐπὶ τέλους ἐφθάσαμεν εἰς τοῦ κ. Ἰωάνθαν. Ἐἶνα κομμάτι χαρτί, κολλημένο στὸν τοῖχο, μὰς εἰδοποίησε νὰ κάμωμεν τὸν γυρόν τοῦ σπιτιοῦ, διότι εἶχαν χρωματίσῃ τὴν θύραν τῆς εἰσόδου. Ἀφήσαμεν τὸ ἀλόγο μας δεμένο εἰς ἕνα στύλον καὶ συνειμορφώθημεν μὲ αὐτὴν τὴν εἰδοποίησιν.

Ἡ αὐλὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ σχοινιά, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπλωναν τὰ πλυμένα ἀσπρόρουχα. Μία καλὴ γρηγοῦλα ἦλθε καὶ μὰς ἄνοιξε μὲ τὴν κάλτσα της στὸ χέρι. Ὅλοι οἱ κάτσοι τοῦ μικροῦ χωριοῦ εἶνε ἐργατικώτατοι, ἐκτὸς ἀπὸ κάποιον κύριον Ἀπλεμπῆ, ὁ ὁποῖος φημίζεται ὅτι πίνει ὑπερβολικά.

— Θέλετε νὰ μιλήσετε στὸ γυῖό μου, τὸν Ἰωάνθαν; μὰς εἶπε πρόσχαρα ἡ γραῖα κυρία. Λυποῦμαι πολὺ, ἀλλὰ δὲν εἶν' ἐβδ. Ἐπῆγε εἰς τὴν πολιτεία νὰ πουλήσῃ τὸ βωδάκι μας. Θέλετε νὰ κοπιᾶσετε μέσα ὡς ποῦ νάρθῃ;

— Μὰς ὠδήγησεν εἰς τὴν κουζίναν, ὁποῦ εὐρήκαμεν ἕνα ὑψηλὸν νέον ποῦ ἐξεβιδωνε μίαν ραπτομηχανὴν διὰ νὰ τὴν καθαρίσῃ· μισὴ δωδεκάδα μικρῶν παιδιῶν τὸν εἶχε περικυκλωμένον· ἐφοροῦσε μία μεγάλη μαβιά ποδιὰ διὰ νὰ μὴ λερωθῇ καὶ ἐκρατοῦσε στὸ ἕνα χέρι ἕνα μπουκαλάκι μὲ λάδι, καὶ στὸ ἄλλο ἕνα μεγάλο φτερό μὲ τὸ ὁποῖον ἐλάδωνε τοὺς τροχοὺς τῆς μηχανῆς. Ὑποθέτω τι κατὶ θὰ εἶδεν διὰ νὰ ἤμπορέσῃ νὰ ρυθθῇ χωρὶς νὰ τον ἰδοῦμε μὲ αὐτὴν τὴν τολῆν καὶ μὲ αὐτὴν τὴν ἐνασχόλησιν.

— Ὁ ἀνεψιὸς μου Εὐγένιος Πάλμαρ, εἶπεν ἡ κυρία Οὐίξ, σταματῶσα αὐτὸν τὴν στιγμὴν ποῦ ἦτον ἑτοιμὸς νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν: αἱ δεσποινίδες... αἱ δεσποινίδες;

— Αἰμιλία Χῶβ, εἶπεν ἡ Χαρὰ, καὶ μ' ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλο.

— Χαρὰ Σάμβορν, ἀπεκρίθη καὶ ἐγὼ κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον.

— Χαρὰ Σάμβορν! ἀνέκραξεν ἡ γραῖα. Μὰ πῶς δὲν σας ἐγνώρισα λοιπόν; Ἐμεγαλῶσατε ὄμως καὶ ἐγίνατε τόσο ὡμορφη καὶ ἐλάλα! Καὶ ἐσεῖς, εἰσθε ἡ ἐγγονὴ τοῦ Φρεϊδερίκου Χῶβ· ἂ! ἀληθινά! ἐχάρηκα πολὺ ποῦ σας βλέπω καὶ τὲς δύο.

Ὁ νέος ἐστρεφεν ὀπίσω καὶ ἐπλησίασεν, ὅταν ἤκουσε τὸ ὄνομά μου.

— Μίς Χῶβ, μοῦ εἶπε, γνωρίζετε προσωπικῶς τὴν δεσποινίδα Ζεφανίαν Κοῦλμπροθ, ἐκείνην ποῦ πρόκειται νὰ υπάγῃ εἰς τὴν χώραν τὴν Ἑσκιμῶων;

— Ὅχι, κύριε, τοῦ ἀπήντησα, καὶ ἔγινε κατακόκκινη, διότι αὐτὲς βεβαίως ἦτον ἐκεῖνος ὁ αὐθάδης ποῦ με εἶχε περιπαίξῃ πέρυσσι μὲ τὸν τηλεγράφων. Παρ' ὀλίγον νὰ φύγῃ ἀπὸ ἐκεῖ· ἀλλὰ θὰ ἦτο πολὺ γελοῖον αὐτὸ, ἀφοῦ εἶχα ἔλθῃ ἀπὸ τὴν ἀπόστασιν διὰ νὰ ἰδῶ τὸν κ. Ἰωάνθαν.

Ἐκαμε μεταβολὴν ἐκεῖνος καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ διπλανὸν δωμάτιον μαζί μὲ τὴν μαβιά ποδιὰ του, τὸ λαδικό του καὶ τὸ φτερό του· ὁμολογῶ ὅτι δὲν με δυσηρέστησεν ἡ ἀναχωρήσις του.

— Χέμ! εἶπεν ἡ γρηγοῦλα, ἐνῶ ἡμεῖς ἐκαθήμεθα εἰς μίαν γωνίαν κοντὰ εἰς τὸ παράθυρον, ὑπὸ τὰ ἐξετατικὰ βλέμματα ἐκείνης τῆς τσοῦρμας τῶν παιδιῶν· τί δουλειὰ ἔχετε μὲ τὸ γυῖό μου, τὸν Ἰωάνθαν;

— Μὰς εἶπαν ὅτι εἰς αὐτὸν πρέπει ν' ἀποταθῶμεν διὰ τὴν θέσιν τοῦ σχολεῖου τοῦ Οὐίξ, εἶπεν ἡ Χαρὰ.

— Ἄ! καὶ ἐβῆκα σ' αὐτὸν πρέπει. Γιὰ τοῦ λόγου σας τὴν θέλετε, μίς Χαρὰ;

— Ὅχι, κυρία, διὰ τὴν Αἰμιλίαν Χῶβ.

— Τί; αὐτὸ τὸ κοριτσάκι θέλει νὰ γίνῃ δασκάλισσα; Καλέ, ἀλήθεια;

— Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ ἔχῃ κανεὶς κοντὸ ἀνάστημα, κυρία Φάγγ· ὅλος ὁ κόσμος μὲ πέρνει γιὰ κοριτσάκι δώδεκα χρόνων! Δὲν ἤξευρα ποῦ νὰ κρυφθῶ ἀπὸ τὴν ἐντροπὴν μου. Τὰ παιδάκια ἐγελοῦσαν μεταξὺ των μὲ ἀνυπόφορον τρόπον, ἕνα μάλιστα ἀπὸ αὐτὰ ἔφυγε σάν νὰ μὴν ἤμπορεῖς νὰ βαστάξῃ περισσότερον. Ἐπῆγε

«Ἡ αὐλὴ ἦτο γεμάτη ἀπὸ σχοινιά, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπλωναν.» (Σελ. 221, στήλ. α.)

δίχως ἄλλο νὰ φωνάξῃ τὴν μητέρα του, διότι μετ' ὀλίγας στιγμῆς ἐφθασε μία νέα, μὲ τὰ χέρια ἀνασκουμπωμένα ἀκόμη, ἕως τοὺς ἀγκῶνας. Ἦτον ἡ νύμφη τῆς κυρίας Οὐίξ· τὴν εἶχαμεν ἰδῆ, τὴν στιγμὴν τοῦ ἐρχομοῦ μας, ποῦ ἀπλωνε τὰ ἀσπρόρουχα· μοῦ εἶπεν ὅτι ἐπίστευεν ὅτι ἡ θέσις ἦτο κενὴ ἀκόμη, καὶ με ἠρώτησεν ἀν ἐγνώριζα ὅτι ἡ κοινότης εἶχε τὸ ἔθιμον νὰ φιλοξενῇ τὴν διδασκάλισσαν ἐναλλάξ εἰς τὰ σπίτια τῶν γεωργῶν, διὰ ν' αὐξάνεται οὕτω ὁ μισθὸς της, ὁ ὁποῖος δὲν

